

דברי חכמה

ואף על פי כן ולמרות הכל פורים שמח!

פּוּרִים
שִׁמְחָה

גיליון מס. 2659 *ז' באדר תשפ"א *20 בפברואר 2021

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

65 שנה להכרזה על גרעין ה'

והפעם ראיון עם שוש סולומון, ראיון עם קרול לופוב, שבעצם כבר מסמנת את המעבר לגרעין ו', ומכאן אנחנו מתחילים את הפרקים הבאים: ... ונמשכת השלשלת... גרעין ה' וצאצאיו החיים כאן בקיבוץ. רונית הרמץ (ניימרק) פותחת פרק זה.

תמר וו,

רונית ניימרק הרמץ / ראייתה: שושנה שרקי

אמא ואבא – דיאן וג'רי זיכרם לברכה. היו חלק מחברי גרעין ה'. הם נפגשו בחווה (חוות אידר-פארם) והתחתנו שם. חוות הכשרה זו של הבונים עשתה אותם לחלק מגרעין ה'. כל מי שהיה שם, היו מגרעין ה'.

הם הגיעו למעין צבי משם לפי בחירתם, איפשרו להם לעבור לכפר הנשיא או לבית העמק. הם בחרו בכפר הנשיא. הם הגיעו עם הרבי ורותי ועם דוט וסימון.

אני זוכרת שהם סיפרו שמשה בן חיים היה כועס עליהם כשהם דיברו ביניהם באנגלית.

אימא סיפרה לי על האסיפות בנושא הלינה המשפחתית, היא תמיד אמרה שאם זה לא היה עובד, הם היו עוזבים.

היה להם קשר טוב עם הוותיקים. אימא עבדה הרבה שנים עם איירין. היה לה קשר טוב עם ליבי.

בילדותי אני זוכרת שהם היו חברים טובים של השכנים – דוט וסימון, מוניקה ושמחה. ג'ק וריבה.

בתור נצר לגרעין ה' לא הרגשתי שונה מכל אחד אחר.

לא חושבת שהם אי פעם התחרטו על ההחלטה לבוא לכפר הנשיא. אני נשארת פה מבחירה.

שירן הבת שלנו גרה עם המשפחה שלה, כאן בבית של אבא ואימא.

מיקה – בפתח תקוה, קורין בירושלים, דן – בארה"ב

מיקה לפעמים מדברת על לחזור לפה.

לג'וני ולי 5 נכדים + 1 בדרך

שיהיה במזל טוב!

שוש סולומון / ראייתה: תמר וולפין

אחרי הוועידה המפורסמת היא נסעתי להכשרה. אוסי אדלשטיין, השליח, היה שם. הוא פגש אותי ב"חדר הכללי" ושאל אותי מדוע אני לא רשומה בגרעין ה'.

הצטרפתי לגרעין, והייתי מדריכה בהכשרת נוער. ריימונד היה בהכשרה כרפתן, וקולין ואני היינו המדריכים. זאת הייתה שנה קשה. סבלנו ממיעוט חניכים (ביניהם היו שלושה מנורווד – בית היתומים שהזכרנו כבר כאן, טרי פלוצקי, אחיה של ג'נט פרימוסט, מוריס, ועוד בחורה שזרקה עלי את כל הספרים בספרייה, אחרי שסדרתי אותם על פי סדר הא"ב. אותה הבחורה גם עשתה ניסויים בחתול שהיה בבית. היא רצתה לבדוק אם אכן חתול נוחת על רגליו כשהוא נופל מגובה. תשע פעמים היא זרקה אותו מהקומה השנייה. בפעם העשירית הוא לא נחת על הרגליים).

בין קולין וביני היו חילוקי דעות לאורך כל השנה. קולין חשב, שעל מנת להגדיל את המספרים עלינו לקלוט נערים שהיו תחת פיקוחו של קצין מבחן. ואני חשבתי שאין לנו עניין להעלות אותם לארץ. לכן, נסעתי לתנועה בהולנד והבאתי משם כמה חניכים של התנועה. החניכים האלה הוצאו ממשפחותיהם היהודיות על ידי נוער יהודי, וכך הם ניצלו מלהיתפס על ידי הנאצים. שנים אחר כך קראתי ספרים על התקופה, כולל הספר שכתב מרדכי ברור. רק אז הבנתי את הקשיים, שהיו לנו עם הנוער הזה.

את ריימונד פגשתי, כאמור, בהכשרה, ואחרי שסיימנו את השנה בהכשרה עברתי למנצ'סטר שם הייתי "בעלת הבית" של בית הבונים – כלומר בשלתי, ניקיתי, בעיקר את המועדון שיהיה מוכן לפעולות. וגם הדרכתי. בין החניכים שלי היה מייק לי, שהתפרסם מאוחר יותר כבמאי סרטים מצליח מאד ("סודות ושקרים" ואחרים). באותו הזמן ריימונד עבד בתנועה בלידס. עלי לאמר שיהודי מנצ'סטר דאגו מאד לתנועה ותמכו בה. התקופה בבית הבונים במנצ'סטר הייתה מעניינת מאד. באותה תקופה, ישראל אבידור שהיה השליח, היה צריך לנסוע לארץ. הוא שכר רכב בלונדון ונסע למרסיי, ואנחנו (ריימונד ואני וג'ייסון ורג'י היינו צריכים להחזיר את הרכב ללונדון. זה היה טיול נחמד.

לקראת העלייה ארצה, השליחים עודדו אותנו להביא אתנו מה שיותר ציוד, כי זה יחסוך כסף לקיבוץ אחר כך. בנוסף לציוד שלנו התבקשנו למלא את הליפט בהרבה ציוד עבור הקיבוץ. אני נסעתי לאיסט-אנד של לונדון, ששם אפשר היה להשיג בחינם קונדומים, ולקחתי אתי חבילה גדולה מאד. כדי להימנע מאי נעימות, לקחתי את החבילה הגדולה במונית עד לבית הבונים בלונדון. [תוספת שלי: אריה וולפין, התבקש להביא חבילה גדולה מאד של תחבושות הגייניות. הוא לא נסע במונית, אלא ברכבת התחתית בשעת השיא. אתם יכולים לדמין את המהומה שפרצה כשהחבילה התפרקה והתפזרה על רצפת הקרון... ת.וו.]

הגענו לארץ בקבוצה: ריימונד ואני, ג'ייסון ורג'י, ג'וני ושולמית (עם רפי התינוק בזרועותיה של שולמית), טרי פלוצקי, פאול בילגורי ואלן ברזיל).

לפני העלייה למדתי בסמינר לגננות בשיטת מונטסורי. כשהגעתי לקיבוץ, שאלו אותי איפה אני רוצה לעבוד, ובקשתי לעבוד בגן הילדים. עבדתי עם יעל נמנוב ועם יעל שפרונג (יעל שפרונג מבקרת אצלי עד היום, ואני מעריכה זאת מאד).

להיות אחות

החלום שלי היה להיות אחות. נרשמתי ללימודים באנגליה, הייתי בראיונות, ואפילו מדדתי את המדים. אבל שמואל חצור, השליח, התייעץ עם מישהי בארץ, שאמרה לו שעדיף שאני אלמד בארץ ולא באנגליה, וזה מה שעשיתי. (בכל פעם שהייתי צריכה להיבחן בעברית, קללתי את שמואל...).

אחרי התקופה שלי בגן, פניתי לאסיפה ובקשתי אישור ללמוד להיות אחות. לשמחתי נענית, למדתי בצפת, ובמשך השנים הייתי אחות גם במרפאה בראש פינה (מזל שזה לא היום, עם מגפת הקורונה...).

במבט לאחור

ההתחלה הייתה כששמואל חצור בא אלינו הביתה ושיכנע את הוריי להרשות לי לצאת למכון למדריכי חו"ל בירושלים.

גרעין ה' נתן לנו המון. בסיס מאד חזק, ועד היום אני מקבלת הרבה חום ותמיכה מהחברים מהגרעין, וזה מאד מחזק.

הילדים שלנו מאד אוהבים לשמוע את הסיפורים שיש לנו לספר על גרעין ה'. אבל הם לא מבינים איך יכולתי לעזוב בית מבוסס בלונדון ולבוא לצריף בכפר הנשיא.

מפקדי מחנה הבונים 1956 אריה וולפין מחזיק את הדגל, על ידו שוש (ובר) סולומון

**אני בשורה הקדמית. מספר 5.
בגיל 14 אני בת מצווה – כך חגגו בבית היתומים.**

קרול לופוב

ראיינה: שושנה שרקי

אלק היה המדריך הראשון שלי, כשהייתי בבית יתומים באנגליה. כל קיץ היינו יוצאים למחנה קיץ, וכשעזבתי את המקום המשכתי עם התנועה. הייתי באותו בית יתומים עם ג'נט פרימוסט וטרי פלוצקי. יכולנו להחליט לאיזו תנועה להצטרף, הבחירה היתה בין 'בני עקיבא' ו'הבונים'. בני עקיבא היו מאוד דתיים והיה לנו מספיק דת בבית היתומים. היינו שם כל הזמן בבית כנסת. ברכות לפני הארוחה ואחרי הארוחה....

כשהגעתי לכפר הנשיא, הייתי חברה טובה של טרי. גדלנו יחד. עוד בבית היתומים היינו תמיד כמו אחים, טרי עלה עם גרעין ה'. אנחנו עדיין בקשר עד היום.

מהבונים באנגליה שלחו אותנו כל שנה למחנה קיץ בישראל. באנו לכפר הנשיא בשנות ה-60 כדי להסתכל. טיילנו בכל הארץ, היה כיף. כאן היינו יומיים. אני רק זוכרת את הברכה ואת אבישי התינוק הג'ינג'י.

הגעתי לכפר הנשיא עם הרולד שהיה בגרעין ה'. באנו מאנגליה בסוף דצמבר 1962.

אני בעצם הייתי שייכת לגרעין ו' שהיה מיועד לבית העמק. במשך השנים הייתי נוסעת לשם הרבה. לפני כמה שנים היה כנס 50 שנה של הגרעין שלנו. עוד היום יש לי עדיין כמה חברים בבית העמק, הם הגיעו לבית העמק ב-61.

את הרולד הכרתי בהכשרה באידר פארם כשהייתי שם עם הגרעין שלי. הוא היה אז מרכז המשק לבקשת התנועה. אני עבדתי ברפת, שם הכרתי אותו. כולם אמרו לי שלא כדאי לי, אבל הוא היה בחור יפה....

הגענו לכפר הנשיא בחורף, היה מאוד קר, ג'רי קלמן בא לפגוש אותנו. ג'רי והרולד היו באותה אוניברסיטה בסקוטלנד שם הם למדו חקלאות. ג'רי כבר היה כאן, אז הוא בא לקחת אותנו עם הטנדר מהנמל בחיפה.

**דור למחנה הבונים ברכבת
1958**

גרנו בצריף ח', צפורה ושאלו היו השכנים שלנו. סיד וגילדה גם הם היו שכנים שלנו. ואז הגיעו גם ברברה ועזרא. היה הרבה בוך. לא אהבתי את זה. היינו צריכים להביא נפט לדוד כל הזמן. הייתה מקלחת למטה, ואז בנו לנו בצריפים. זו היתה חוויה.

הגעתי לכאן בהריון, אז קודם עבדתי בבית הילדים, בניקיון. עבדתי עם יעל שפרונג ויעל נמנוב, הן נתנו לי מגב וסמרטוט ולימדו אותי מה עושים עם זה. לא היו דברים כאלה באנגליה. עשיתי גם שמירת לילה, מאוד פחדתי. אחרי הלידה עבדתי בחדר אוכל הישן עם אלפי נתן, עד היום האחרון של חדר האוכל הישן במאי 64 ועברנו לחדש. אז הלכתי לעבוד במטע. משם, עבדתי בנוי, ואז בצאן, שם עבדתי הרבה שנים. זה מה שאהבתי לעשות, עבודה פיזית.

גם ב'גמדא' עבדתי, החלפתי את אליס נמלי. וגם שם עבדתי עד היום האחרון של המפעל.

הייתי אחראית על המתנדבים כמה שנים. עבדתי במלונן בתחילתו, כשישראל אבידור ניהל אותו.

מהתחלה, הסתדרתי מאוד טוב עם הוותיקים. הוותיקים הזמינו אותנו לארוחת 4 לפעמים. לא הייתי באולפן, אבל נחמיה שהיה המורה לימד אותנו קצת בערבים. הוא תמיד קרא לי כרמלה או משהו כזה.

בקשר חברתי, הייתי בוגרי כיתת אריה וצבי - דוד אלמן, אורי ש', אביבה... דוד שנה וחצי צעיר ממני. הייתי בת 20 כשהגעתי לכאן.

במבט לאחור, הייתי באה לכאן שוב, כי לא היה לי מקום אחר ללכת אליו. לאמא היה בית מאוד קטן. מה שאמרו לי – עשיתי. השליחים אמרו שאני צריכה לבוא לפה, אז באנו.

הרולד בכל מקרה היה צריך לבוא לפה מתישהו.

כשהלכנו לרבנות להתגרש הרב קפלן שאל: מה זה הרולד? מה זה קרול? מה זה השמות האלה? התגרשנו בשנת 70. גרנו בצריף ליד הסרט. עד שבנו לנו בתים, ואז גרנו איפה ששאלה היום. את הבתים האלה בנו לפני 67.

תודה לך קרול, היה כייף לשמוע את סיפור השייכות שלך. אושר ובריאות.

חג שמח לגרעין ה'.

מזל טוב
בן נולד לקורין ומולי גבאי
אח לשי-לי
נכד לרונית וג'וני הרמץ
איחולי שפע של אושר, שמחה ובריאות לכל המשפחה המורחבת.
באהבה גדולה – בית כפר הנשיא

מזל טוב
בת נולדה לעדי שפרונג ובן זוגה נועם
נכדה לקורין ותמיר שפרונג
נינה ליעל והנרי שפרונג
איחולי שפע של אושר, שמחה ובריאות לכל המשפחה המורחבת.
באהבה גדולה – בית כפר הנשיא

פשפשנתי האגדי קם לתחיה!

(פרסום ראשון)

כן!, בשבוע הבא, בדיוק אחרי פורים נארגן "שוק
פשפשנתי" ליד הסטודיו של רג'י

יהיה אוכל, פעילות לילדים, בגדים, כלי בית, צעצעים,
ספרים ושמונצים. הכל בחינם!

(כמובן נשמח לתרומות לתיקון הגג ששוב דולף!)

זכרו את התאריך! יום שבת, 27/02/2021

להת' רג'י, אילנה והצוות המהמם והמסור

מאבק באלימות נגד נשים – הפגנה /

אביב גז ממכנת כפר הנשיא כאן בקיבוץ :

ביום חמישי ה-11/2, כל השלוחות של מכינת גליל עליון, נרתמו לצאת להפגנה בקריית שמונה בהובלת מכינת מעיין ברוך, על רקע מאבק באלימות נגד נשים.

באותו היום שידענו שההפגנה הולכת לצאת לפועל, שינינו את כל הלוז שלנו למען ההפגנה וכולנו יחד נרתמנו לצאת להפגין ולממש את כל מה שאנחנו בעצם מדברים עליו יום יום במכינה- שינוי עמוק ואמיתי בחברה הישראלית.

מטרת ההפגנה עבורנו הייתה לצאת ולמחות על הנושא הכל כך כואב והחשוב שקורה לנו כאן במדינה מדי יום - אלימות נגד נשים.

אני מאמינה שכל עוד שלא יעשה שינוי אמיתי בחינוך במדינה, באכיפה ובהרתעה, דבר לא ישתנה. עלינו כחברה להוקיע את התופעה הנוראית הזאת, שהיום אפשר בכאב להגיד שזה יכול לקרות לכל אחת.

”20 נשים בכל שנה, איפה המדינה?”

”ישראל תתעוררי, תכף ירצחו גם אותי”

אלו רק חלק מהאמירות שאמרנו בזמן ההפגנה. ללא הממשלה, שתפקידה הוא לחוקק ולאכוף, דבר לא ישתנה כאן במדינה. הממשלה צריכה להתעורר. כולנו כחברה צריכים להתעורר.

ההפגנה הזו הייתה בין הדברים הכי משמעותיים שיצרנו במכינה. להפגין על נושאים כאלה זה לא תמיד פשוט, והעלה אצל רובנו תחושות לא טובות - איך בשנת 2021 המצב נראה ככה במדינה שלנו?

אבל עם זאת, זו הייתה תחושה מדהימה, משחררת, מעצימה ומשמעותית, לצאת להפגין למען משהו שחשוב לנו, למען מדינה טובה יותר, ולא לעמוד מהצד. למנוע את המקרה אלימות הבא.

אני מאמינה שלכולנו צריך להיות אכפת, ואסור לתת לאף אחד לעמוד מהצד.

אנחנו כמכינה שואפים בעתיד לצאת לעוד הפגנות, ונשאף להמשיך לפעול בשביל ליצור שינויים בחברה הישראלית שבה אנו חיים.

על הדרך / הפינה של דודו

מגילת הסתר מגילת הפחד

בקש לץ חכמה ואין; ודעת לנבון נקל (משלי פרק יד)

1. פורים הוא חג של שמחה. כך לפחות מורה לנו התודעה ההיסטורית תרבותית. רעשנים, מסכות, שירים וריקודים, הבה נרעישה רש רש רש... תהלוכות של ילדים ומסכות, וגם מרדכי, אסתר והמן ואוזניו הטעימות. אנשים אף מגדילים לעשות ומפליגים במצוות החג ומרבים בשתייה ובהתהוללות עד דלא ידע. אבא שלי ז"ל היה נוהג לומר בהומור שבפורים כל היהודים מתחפשים לגויים, ואילו ביום כיפורים כל הגויים מתחפשים ליהודים.

אלא שכמו גם בתרבויות אחרות, אם קורעים את המסכה מעל חדוות ריקודי הליצנים והמולת הרעשנים, מתגלה שצהלות השמחה מחביאות מאחריהן אימת חשיכה גדולה. כאילו נגזר שיתגשם מה שאימא שלי הייתה אומרת תמיד בחרדה גדולה: "חכה ותיראה, זה עוד יסתיים בדמעות..."

2. המגילה נפתחת במשתה ובשמחה, ומתארת אותם במילים האלה: "ובמלואת הימים האלה, עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד קטן משתה שבעת ימים..." אך כמו באגדות שבהן שוכחים להזמין למסיבה את הפיה הרעה, הצהלה הגדולה מסתיימת בשפיכות דמים רבתי ובצער גדול.

לכן ככה זה נגמר: "ובשנים עשר חדש הוא חדש אדר, בשלושה עשר יום בו, אשר הגיע דבר-המלך ודתו להעשות ביום אשר שברו איבי היהודים לשלוט בהם ונהפוך הוא, אשר ישלטו היהודים המה בשנאיהם. נקהלו היהודים בעריהם, בכל-מדינות המלך אחשורוש, לשלח יד במבקשי רעתם; ואיש לא עמד לפניהם, כי נפל פחדם על כל העמים. וכל שרי המדינות והאחשדרפנים והפחות, ועשי המלאכה אשר למלך, מנשאים את-היהודים: כי נפל פחד מרדכי עליהם. כי גדול מרדכי בבית המלך, ושמעו הולך בכל המדינות: כי האיש מרדכי הולך וגדול. ויכו היהודים בכל איביהם מכת חרב והרג ואבדן; ויעשו בשנאיהם פרצונם. ובשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות, איש ואת עשרת בני המן בן-המדתא, צרר היהודים הרגו; ובבצה לא שלחו את ידם".

ותראו כמה שכבר אז בימי שיבת עזרא ונחמיה לציון, היה חשוב ליהודים בשושן הבירה להראות לכל העולם עד כמה אנחנו מוסריים. הכי מוסריים שיש. טבח קטן בגויים זה אולי עובר אצלנו, אבל היי בביזה לא שלחו את ידם.

3. סמלים או מערכות סמלים מתאפיינים בכפל הפנים שלהם.

הם גם "דגם של" וגם "דגם בשביל."

דגם של: מתקיים כאשר המציאות קודמת לדגם. לדוגמא: שירטוט של סכר קיים.

דגם בשביל: מתקיים כאשר הדגם קודם למציאות. לדוגמא: שירטוט שמשרטט המהנדס כדי לבנות את הסכר. מערכי הסמלים בטקס דתי מהווים, עבור המשתתף המאמין, דגם של אמונתו ועם זאת דגם בשביל אמונתו. האנתרופולוג קליפורד גירץ מדגים זאת בהציגו מופע תרבותי מבאלי שבאינדונזיה. מופע זה הוא קרב טקסי בין המכשפה הרעה והמפחידה ראנגדה והמפלצת החביבה והמצחיקה באורנג.

לא מדובר בהצגה שבה הצופים פסיביים, אלא בפולחן שכל המשתתפים לוקחים בו חלק פעיל. בשלב מסוים של המופע יכנס רוב הקהל לטראנס וישתתף בעצמו בקרב, והנותרים ינסו לכפות סדר כלשהו על הכאוס שייווצר. ראנגדה מעוררת בצופים פחד עמוק, בו בזמן שהיא מסמלת עבורם את הפחד ואת מקומו בתרבותם. כך גם באורנג: הוא לא רק מצחיק אלא גם סמל לרוח הקומית. הקרב הלא מוכרע ביניהם הוא המחשה של חיי הרוח והרגש של הבאלינזים.

כאשר המכשפה המפחידה והמפלצת המצחיקה הן ישויות נפרדות ומובחנות, הן עשויות להפרות את חיי הרוח של החברה. אך כאשר הליצן המבהיל מערבב את ראנגדה ובאורנג ומגיש לנו אותם כיחידה אחת בלתי ניתנת להפרדה, נוצרת ישות שנעשתה כדי להטיל פחד להבעית בעת ובעונה אחת. כך בראה התרבות את הליצן המבהיל.

4. איכשהו נדמה שפורים ירד מקדמת דנא אל העולם כשהוא כורך בקרביו צהלות של שמחה הנמהלות באנקת נשחטים. שמחה ופחד הם רגשות מנוגדים. הפוטנציאל הטמון בשילוב ההרסני שבין השניים בפורים מחייב אותנו להתאזן איכשהו אחרת יהיה רע.

ובפורים תשנ"ד 25 בפברואר 1994, בשעה 5 לפנות בוקר, הגיע ברוך גולדשטיין למערת המכפלה כשהוא לבוש מדי צה"ל ונושא דרגות סרן. ב"אולם אברהם" שבמערה התפללו 13 יהודים, בהם גולדשטיין, וב"אולם יצחק" התפללו באותה עת כ- 800 מוסלמים, בתפילת יום השישי שלפני תחילת צום

הרמדאן. גולדשטיין עבר ל"אולם יצחק", ובאמצעות רובה "גליל" שהיה ברשותו, רצח 29 מתפללים מוסלמים ופצע 125 מהם. ובביזה לא שלח ידו. לאחר שחדל מלירות, אם משום שאזלה התחמושת שהייתה לו או עקב מעצור בנשקו, השתלטו עליו המתפללים המוסלמים והרגוהו באמצעות מטף כיבוי. ברוך מרדכי היהודי וברוך הגבר הקבור היום בחלקה הקדושה בקריית ארבע.

5. וכך היה פורים לשעתם המבעיתה של הליצנים המבהילים. כבר כמה זמן שהם גחים מן הסמטאות ומטילים אימה ופחד על ילדים ועל מבוגרים. ראשית מאז ומתמיד היה בליצן גם משהו מפחיד. החיוך הקפוא יכול בקלות להפוך להיות מזרה אימה. ראוי לזכור שבליצנים ובחג פורים ישנו גם סוג של "אחרות". ואחרות אצל בני אדם מרתיעה אותנו. ואילו פבלו פיקאסו בציוריו מהתקופה הוורודה מנסה לרכך אותה ללא הואיל, כדי להזכיר לנו שליצנים יכולים להיות גם סתם עצובים או מוטרדים.

6. בגמרא מופיע סיפור המתחיל במשתה פורים צוהל ומסתיים בשחיטה טוטאלית. וכל זה במסגרת ניסיון של אנשים חכמים במיוחד לצאת ולבדוק כמה רחוק אפשר ללכת במצוות "עד דלא ידע":

אמר רבא: חייב אדם להשתכר בפורים עד שלא ידע להבדיל בין ארור המן לברוך מרדכי. כלומר שיהא שיכור ביותר. וכן מסופר: רבה ורבי זירא עשו סעודת פורים ביחד. השתכרו. קם רבה ושחט את ר' זירא. למחרת כשהתפקח וראה מה עשה ביקש עליו רחמים (התפלל עליו) והחייהו. לאחר שנה אמר לו לר' זירא: יבוא אדוני ונעשה סעודת פורים ביחד. אמר לו (ר' זירא) לא בכל שעה ושעה מתרחש נס. (מגילה דף ז עמוד ב)

7. להשמיד להרוג ולאבד... את הראש

חכמינו ז"ל, מעבירים מסר בהיר ביותר באשר לשאלה "כמה זה עד דלא ידע" כשהם משיבים: "עד שאתה מאבד את הראש, כמובן. כי לא בכל שעה ושעה מתרחש נס". חז"ל מתחננים וקוראים אלינו מעבר לתהום הזמן שנפערה בינינו לבינים: "דווקא בימי ה'להשמיד ולאבד', אנא הישארו מאוזנים והיזהרו לא לאבד את הראש".

אבל אנחנו בעקשנות אוטמים אוזנינו לדברי חז"ל, כאילו היו הם שירתן המסוכנת של הסירנות, וממשיכים להשתולל בהתלהבות ובחדווה, ופורצים אגב כך את כל הגבולות עד שאנחנו הולכים ומאבדים את הראש כמו רבי זירא.

כי לנו כבר אין את חז"ל. לנו יש את הרב שמואל אליהו, הרב יצחק שפירא, הרב מלמד ואת הרב דב ליאור. והם משננים לנו את משנתם האיומה. ולכן, אחרי שנאבד את הראש, נמשיך ונאבד גם את כל השאר.

משפחה של ליצנים הטרודה במאבק על הקיום האנושי הקשה מנשוא, פבלו פיקאסו

תאומי מראה

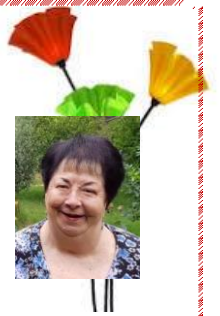

ימי הולדת

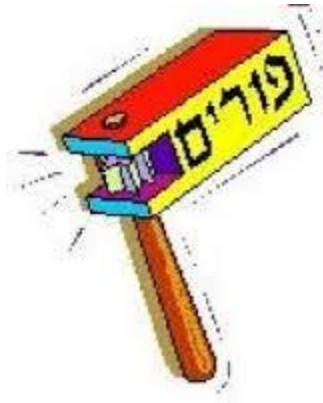
גל וויאט
23.2 עמליה נוי
גאיה חייט
24.2 פול בילגורי
מיה ווטרמן
עמנואל חן
25.2 פול גלוק

19.2 טום כץ
20.2 ארי שטיינר
21.2 אודי אדלר
אורה אגם
עיליי חייט
22.2 מיכי קורן
רתם איילון
ניסן פלמה

משולחן העורכת / שושנה שרקי

היש צוהלת
ושמחה
כמוני מסכה

